

ZO VERDOMD GELUKKIG

Omslag: gouache © Didier Van De Steene

Foto auteur: John Groosman

ISBN 978-94-0215-582-2

Copyright © Ingrid Knipfer; Oostende november 2016

Ingrid Knipfer

ZO VERDOMD
GELUKKIG

roman

BNB / De Singel Uitgevers

normaal (bn.) 2 als norm dienend
norm (de; -en) sub 1 de geschreven en ongeschreven
regels waaraan de leden van een bep. sociale groep
geacht worden zich te houden
(van Dale, 2005)

On another channel there were pictures of a zoo in
Miami, Florida, which had been whacked by a
hurricane and there were pictures of ducks and tall
elegant birds swimming in the wreckage except they
didn't know it was wreckage. It was just the world.
(Douglas Coupland; Things That Fly; 1994)

Met dank aan Karin Laporte,
aan Anne en John, altijd John.

Een

Ze zagen er zo verdomd gelukkig uit toen ze in Brussel-Zuid de Eurostar naar Londen namen. Het doosje met de verlovingsring brandde door de wol van Jacks blazer. Julie loofde de maaltijd in eerste klas. Hij vond het eerder derdeklaseten, maar zweeg en glimlachte. Bij de thee onder het Nauw van Calais voelde hij zich beroerd. Hij mompelde haar iets liefs in het oor. Opnieuw die glimlach en haar veel te mooie ogen. Hij wankelde naar het herentoilet en verloor er alle adem. Even dacht hij aan de noodrem. Hij keek naar zichzelf in de dansend krakende spiegel. Bang was hij, bang. Levensangst is het, dacht hij, of doodsangst. Hij strompelde terug en zag dat ze sliep. Stil nam hij de leren tas met zijn laptop, papieren en paspoort. De trein remde zacht af voor de tussenstop in Ashford, waar hij uitstapte.

Verward liep hij door de straten van de stad. Ze keken hem niet vreemd aan, de talloze toeristen die voor een daguitstap uit Frankrijk naar Kent waren afgezakt. Ze kochten er whisky en gin, sommigen Pimm's. Iedereen leek wel vrolijk, Jack voelde zich geen mens. Bij een wandelpad las hij: *Rooms in East Well Manor Hotel, Golf, Spa*. Hij volgde de laan tot aan de ingang en boekte een kamer voor een nacht. De andere gasten waren ver van jong en daar hield hij van. Geen enkele mooie vrouw, geen paar glinsterende ogen, zou hem in de war brengen. De ogen die verbaasd naar hem keken, waren het glinsteren lang voorbij.

Hij nam een bad en voelde zich beter, vroeg roomservice en kreeg roomservice. Wat scheelde hem toch?

Hij wist het niet. Pas toen hij op de BBC beelden van Londen zag, dacht hij aan Julie, die nu alleen sliep, in een duur hotel aan Hyde Park. Hij durfde zijn mobieltje niet aan te zetten. Wat moest hij verzinnen? Ik ben bang van de liefde, van vrouwen, van jou? Morgen, dacht hij, morgen maak ik alles goed.

Na een onrustige nacht stond hij onder de douche en huilde er als een kind. Zijn moeder had het zo dikwijls gezegd: hou nooit van iemand, hou alleen van jezelf. Het was moeilijk om laf te zijn en van die lafaard te houden. Hij droogde zich af en inspecteerde zijn tanden in de spiegel. Aangekleed waagde hij zich naar beneden, waar hij met een plateau in de hand aanschoof voor een Engels ontbijt. Het spek en de worstjes liet hij liggen. Het ei at hij op en ook de toast met marmelade. Hij hield van de bitterzoete smaak en dacht aan België, aan thuis en, gewoontegetrouw, aan zijn moeder, die alleen van aardbeienconfituur hield; hij voelde zich bijna een verzetsheld, met die pot in suiker gekookte sinaasappels in de hand. Hij nam *The Guardian* uit de krantenhanger en nipte van zijn thee terwijl hij de hoofdtitels las. Niets nieuws, dacht hij. Het gaat nog altijd slecht met de wereld. De mensen houden niet van elkaar. Hij gooide de krant op de lege stoel naast zich en keek rond. Iedereen leek tevreden en niemand keek naar hem.

Terug op zijn kamer nam hij zijn smartphone en zette het ding aan. Eerst verscheen de foto van Julie, waarbij hij het gezoem en getril van het toestel vergat. Wat was ze mooi! Wat was ze jong, bijna een kind nog! Toen zag hij het aantal berichten en e-mails dat zij hem gestuurd had. Radeloos was ze geweest! Hij belde haar op.

“Hallo!” Een hele nacht had zij haar mobiel in de hand gehad, tussen slapen en waken had zij geprobeerd hem

te bereiken. “Waar ben je, Jack? Wat is er gebeurd? Ben je ziek?”

“Ik ben afgestapt in Ashford,” antwoordde hij, alsof dat de normaalste zaak ter wereld was.

“Waar?”

“In Ashford, liefje.”

“Waarom? Waarom ben je niet bij me in Londen?”

“Als jij nu eventjes zwijgt, kan ik een taxi bellen en in de vroege namiddag ben ik in Londen, bij jou. Ik hou heel erg veel van jou.”

Hij hoorde haar snikken en zette de telefoon uit. Dat het zo gemakkelijk zou zijn, had hij niet verwacht; hij had zelfs niet hoeven te liegen. Hij glimlachte en dacht andermaal aan zijn moeder en hoe trots die op hem kon zijn.

Hij pakte zijn spullen en spurtte de trap af. Aan de balie stond een lange rij mensen die niets anders te doen hadden. Zij hadden hun leven bijna geleefd en waren niet gehaast. Hij had moeite zijn adem onder controle te krijgen, maar geduldig wachtte hij zijn beurt af. Bij het betalen vroeg hij de receptioniste of ze een taxi kon bellen.

“Welke taxi?”

Hij was eventjes in de war. “Een taxi, *a cab*?”

“Ja,” antwoordde het meisje blozend, “maar heeft u niet liever een groene taxi?”

Groen, blauw... om het even, maar hij knikte en bedankte haar.

Hij was pas buiten, toen een Prius kwam aangereden, waarop in grote letters *Ecocab* geschilderd stond; hij proestte het bijna uit, dit bedoelde ze dus. De auto was gewoon zilverkleurig, maar wel milieuvriendelijk. De chauffeur keek hem even aan en lachte dan ook.

“*Royal Garden Hotel, Hyde Park?*” Geruisloos gleeed de auto de snelweg naar de hoofdstad op. Hij sms'te: “Binnen een klein uur ben ik bij jou, liefste Julie.”

Ze stond op het gazon te wachten en praatte met een man, die er niet alleen goed geschoren, maar ook als een gefortuneerde Engelsman uitzag. Hij was jaloers. Hij die haar alleen gelaten had, was jaloers. Zij was van hem, zoals hij van zijn moeder was. Toen ze hem zag, stak ze haar hand op en keerde zich van dat akelig heerschap af. Ze vloog hem rond de hals en hij kustte haar. Hij keek in haar mooie ogen en voelde zich een verloren man. Dat ze nog veel te jong was, wist hij, en ook dat ze niet zou gaan studeren. Alles wat zijn moeder voorspeld had, werd waar. En dan? Ja, wat dan?

Hij koesterde de warmte van de ring tegen zijn ribben, nam haar bij de hand en samen stapten ze naar de hotelkamer. De meisjes achter de balie gniffelden, toen ze voorbij kwamen. Hij vroeg haar of ze zich voor de lunch klaar wilde maken. Na minder dan een kwartier stonden de twee geliefden voor diezelfde balie, voor diezelfde meisjes. Een van hen liet haar lip hangen, wat ze ook deed als het einde van een film haar tegenviel. Van het andere meisje kreeg hij een compliment, omdat hij een groene taxi bestelde. Hij glimlachte. Julie stak een instemmende duim op.

“*The Wolseley*” zei hij tegen de man achter het stuur en hij wilde het adres geven. De chauffeur lachte het met de hand weg en Jack dook op de achterbank van de zuinige wagen.

Julie zat kaarsrecht te glimlachen. Het was niet de eerste keer dat ze in Londen was, maar nu wel met een man die er alles kende, alsof hij er ook woonde. Hij was een moderne man, daar was ze van overtuigd. De wereld

was van hem, hij woonde overal en iedereen was blij hem te zien. Het was een groot voorrecht met hem op stap te zijn. Hij had die ochtend zelfs gezegd dat hij van haar hield.

In het restaurant bestelde hij *kedgeree* en vlug zei ze: “Voor mij hetzelfde.”

“Heb je dat al gegeten, vroeger?” Hij keek haar speels aan.

“Nee”, antwoordde zij, “maar het zal wel lekker zijn.”

Het kwam niet in haar op dat hij iets zou kiezen wat niet lekker was.

“Oorspronkelijk is het een Schots ontbijt, wel Oosters pikant.”

De geurige rijst met bovenop een gepocheerd ei werd door een ober in een lange schort opgediend. Julie keek hoe Jack het ei met zijn mes open stak en dan van zijn lepel wat rijst likte. “Lekker heet,” zei hij.

Het was inderdaad pikant en lekker. Ze hield van de stukjes gerookte schelvis en van het ei dat het brandend gevoel op haar tong bluste. Hij had een groot glas wijn. Zij was blij met water.

Even later op straat, op weg naar een galerie, trok ze hem bij de arm en zei: “Als jij die *kedgeree* zo lekker vindt, dan maak ik die thuis voor jou!”

“Kan jij koken?”

“Natuurlijk kan ik koken. Wie anders zou het bij ons thuis doen? Mijn vader? Nee, die eet alleen graag.”

Jack keek ernstig voor zich, bijna triest. Hij beseftte dat hij heel weinig wist van zijn bijna-verloofde en dat ze misschien minder kind was dan hij dacht.

Zijn moeder had haar één keer gezien en hem verzekerd dat het een luxepaardje was, een verwend nest, waarbij ze naar zijn eigen schone handen keek. Hij

had niets geantwoord. Tenslotte vroeg zij nooit iets. Ze zag en oordeelde. Hij had haar altijd zo gekend. Ze hield van iedereen, maar kon over niemand iets goeds zeggen. Hij was haar god en hij wist dat eender welk meisje niet goed genoeg zou zijn.

In de galerie zagen ze de nieuwe gouaches van David Hockney. Ze zwegen; schoonheid behoeft niet veel woorden. De rest van de middag zwierven ze rond; alleen bij Selfridges en Harrods gingen ze binnen. Julie kocht er thee voor zijn moeder en een pet voor haar vader.

's Avonds aten ze in het hotel en gingen vroeg naar boven. Ze hadden seks, normale seks, waarna ze naakt achterover op een Engels bed moe en gelukkig uitgeput naar de sterren keken. Hij nam de ring, dezelfde die al twee dagen in de zak van zijn blazer brandde, en schoof hem aan haar vinger. Julie huilde tot ze rode ogen had.

Ze sliepen een gezonde slaap. Dromen hadden ze niet nodig.

Twee

Op de terugreis dacht Julie aan haar vader, die niet eens wist dat ze in Londen was. Hij wist zelfs niet dat ze verliefd was, laat staan verloofd. Hij was zelden thuis en dat was zijn logisch excuus. Vader was de man van wie haar moeder een kind had, een moeder die verdween, omdat ze hem en het kind beu was. Jaren later werd gefluisterd dat Julies moeder niet weggelopen was, maar meegenomen door een vreemde man, wiens naam nooit genoemd werd en aan wie niemand nu nog wilde denken. Ondanks alle eerdere pogingen en zoektochten werd ze nooit teruggevonden en doodverklaard. Alles went. De weduwnaar en de wees. Niemand die hen kende sprak nog over de moeder, alsof ze er nooit geweest was. Julie had geen herinneringen aan de vrouw, die wel veel te jong en beeldschoon in oude fotoalbums aanwezig bleef. Op een paar foto's had haar vader het mooie gelaat zwart gekrast. Soms dronk hij te veel en schreef hij op alles. Zelfs op de muren vond ze teksten in rode balpeninkt. Gelukkig waren ze bijna onleesbaar en had ze van de attente werkster een spray superontvlekker gekregen.

Haar vader sprak met een vreemd accent, waar je moeilijk een stempel op kon drukken. Hij was geen Belg, maar waar hij oorspronkelijk vandaan kwam, vertelde hij liever niet. Het was nochtans het land dat hij in Brussel in een commissie vertegenwoordigde. Een land waar in de tijd van zijn eigen vader en grootvaders alleen gewelddadige moordenaars woonden, maar dat nu

in Europa weer geliefd werd. Hij voelde zich goed hier. Wel ontweek hij elk oeverloos palaver met mensen die nooit oorlog gekend hadden, maar er wel meningen op nahielden, waar hij zich voor schamen zou. Julie lette niet op zijn taal. Het waren haar schoolvriendinnen die achter zijn rug wanhopig naar haar keken als ze niets begrepen van wat hij vertelde.

Verder waren Jack en Julie stil op de terugreis, verdiept in een Engels boek. Gelukkig lazen ze beiden veel en graag. Soms vroegen ze zich af wat mensen zonder lectuur op een trein doen. Meestal tateren zonder iets te zeggen en als ze dan echt alleen waren een wildvreemde buur uithoren.

“Clichés zijn er om gebruikt te worden,” zei Jack. Julie bewonderde hem, omdat hij op alle vragen een antwoord had.

In Brussel stapten ze uit. Groot was Julies verbazing toen ze ineens haar vader zag staan. Wat? Hij beweerde dat hij van één van haar vriendinnen gehoord had dat ze met Jack in Londen was. Hij grijnsde bij het uitspreken van Jacks naam. Zij vroeg zich af waar en wanneer hij welke vriendin gezien had.

Jacks wagen stond op een parking en haar vader was ook met de auto. Jack vond dat ze eerst samen nog iets moesten drinken, op het plein achter het Zuidstation. Onwennig liep Julie tussen de twee mannen in. Ze had zich zo verheugd op de weliswaar korte autorit met haar verloofde. Waarom kwam haar vader net nu?

Ze bestelden espresso, die de kelner tegen zijn zin neerzette; koffie vond die man blijkbaar iets om thuis te drinken en liever niet op een Brussels terras. Hij stak onmiddellijk zijn hand uit om af te rekenen en Jack was

de eerste die het gepaste geld op zijn handpalm legde. De man draaide zich met een ruk om. Julie keek hem na en dacht: gelukkig moet ik daar niet mee leven.

“Natuurlijk trouw ik met haar!” zei Jack, zijn gezicht werd rood. Haar vader lachte. Wat hij nu weer gezegd had? Ze had het niet gehoord.

“Ja,” hoorde zij haar vader, “ik ken dat. Vergeet niet dat ik ook jong geweest ben.”

Julie stak triomfantelijk haar hand omhoog, de ring schitterde in haar ogen. Haar vader leek hem niet te zien. Hij besloot meteen naar huis te rijden. Ze zouden elkaar nog spreken.

Jack had een bittere trek om de mond en hoe meer ze naar hem keek, hoe verder zijn blik haar ontweek.

“Ben je boos?” vroeg zij.

“Boos, nee, maar wat is er mis met die man? Hij beschuldigt mij van ontvoering, van vrouwenhandel...”

Julie hief haar hand voor zijn mond. “Niet overdrijven, schat, hij is mijn vader.”

“En omdat hij je vader is, mag hij alles zeggen?”

“Misschien heb je hem niet begrepen. Weinig mensen begrijpen wat hij zegt.” Ze hoopte dat hij zou stoppen. Al dat zeuren over haar vader. Wat hadden zij met haar vader te maken? “Jij wilt toch met mij trouwen en niet met mijn papa!”

“Kom,” zei Jack kort, “kom, ik breng je naar huis. Wat kwam hij hier eigenlijk doen? Hij kwam je zeker niet ophalen, geef me je koffer!”

“Ik draag mijn koffer wel zelf.” Julies ogen stonden dof, het geklater in haar stem was weg. Buiten werd het donker. Desnoods ging ze te voet naar huis. Jack dacht toch niet dat haar vader naar huis gereden was. Die man

was zelden thuis. Ze beet op haar lippen en stapte resoluut naast haar verloofde naar de parking.

Voor het gebouw waar ze woonde, zette hij haar af; ze kreeg slechts een vluchtige zoen. De passie leek op. Nergens was er gezelligheid, alleen het flauwe schijnsel van de straatverlichting en dan het lege appartement zonder eten.

Drie

Ze belde haar vriendin Magali. Eigenlijk had Julie geen echte vriendinnen of vrienden. Ze vertelde niemand hoe ze zich voelde en zelfs niet wat ze dacht. Niemand wist alles van haar zoals echte vrienden alles weten. Ze wist niet zoveel over zichzelf en om eerlijk te zijn voelde ze zich nooit goed in haar vel.

De surrogaatvriendin kwam langs en voor die goed en wel binnen was, huilde Julie. Magali, donkere, open Magali, nam haar vast, maar Julie trok zich los. Julie hield niet van aanraken, ze hield niet van een zoen op iedere wang en vermeed vleeselijk contact. Haar vader had ook vleesangst, erger dan smetvrees. Seks stoorde hem niet, integendeel, maar zomaar iemand aanraken vond hij vies. Waarschijnlijk had hij die vreemde fobie aan Julie doorgegeven.

“Wat scheelt er toch?” vroeg Magali. Julie snoot haar neus en haperend vertelde ze over haar uitstap naar Londen. Ze sprak over het vreemde gedrag van Jack en zei hoeveel ze van hem hield. Magali bewonderde de dure verlovingsring, maar wist niet wat te zeggen. Het was altijd hetzelfde met Julie, grote paniek en dan als een gesloten boek gelezen willen worden. Haar vader was tegen Jack, daar was Julie wel zeker van. Magali glimlachte, die vader kende zij wel beter: die was tegen iedereen als het zijn bloedeigen dochter betrof. De dochters van iemand anders daarentegen waren geen van allen veilig voor hem. Nee, dit kon ze niet vertellen, Julie had er blijkbaar geen besef van wie haar vader

eigenlijk was. Soms dacht Magali dat Julie onmogelijk zijn dochter kon zijn. Een bange bloem ontloken aan zijn wild onkruid.

De meisjes maakten zich klaar om te wandelen. Julie wilde de uitgestoken hand van Magali niet vastnemen en zeker niet arm in arm lopen. Ze flaneerden langs het park en door de winkelstraten. Het was niet koud, maar zeker niet langer zomer. In deze Brusselse straten werd tegenwoordig een soort nepmuziek door de luidsprekers gejaagd, die je overal hoorde. Vroeger was die jingle-jangle er alleen rond kerstdag, nu was het alle dagen feest. In de winkels weinig kopers, alleen onvriendelijke verkoopsters en norske bazen. De vriendinnen rustten uit op een terras aan het water. De eenden dreven voorbij, de ganzen stelden zich aan. Omdat Julie zo stil was, dacht Magali dat zij dan maar moest vertellen over de dolle dagen en nachten die ze aan zee had doorgebracht. Twee nachten met Julies vader, maar daar zweeg ze over. “Zeg,” ontglipte haar ineens, “nu ben je toch geen maagd meer zeker?” Ze lachte even veel te hard. Julie keek om zich heen en dacht eerst: dat vertel ik haar niet. Magali’s gezicht kwam vlakbij en ze keek Julie recht in de ogen.

“Natuurlijk niet,” antwoordde Julie, eerder geërgerd dan gegeneerd.

“En? Was het leuk?” Magali overdreef nu toch, vond ze, met haar luide stem en haar gesticuleren, maar ze knikte en bloosde.

“Zijn jullie voorzichtig geweest?” wou Magali nog weten.

“Jack is geen kind meer,” antwoordde Julie.

Julie kreeg een stortvloed verwijten en goede raad over zich heen. Ineens kreeg ze de slappe lach. Ze dacht aan

haar tante, die elke keer ze haar zag, deed alsof ze het erg vond dat haar moeder er niet meer was. Met een vriendin als Magali had je moeder noch tante nodig. Ze hikte en stikte bijna in haar lach.

“Ja, lach maar,” zei Magali te ernstig. “Meestal komen de traantjes te laat en ik verzeker je, het doet verdomd veel pijn.” Magali keek haar aan, ijskoud. “Kom!” zei ze. “We lopen nog een eindje door, voor het donker wordt.” Het was Magali die een jaar of twee eerder Julie seksuele voorlichting had gegeven, want het meisje kon nergens anders terecht en was al even onnozel als ze eruitzag, met die grote blauwe ogen. Julie wist nog hoe Magali sperma had beschreven als het restje water dat onderin het zeepbakje blijft liggen. Julie had haar neus opgetrokken en samen hadden ze gelachen. Magali die alles wist over seks en er een bijna dagelijkse gewoonte van maakte, was ook naar Londen geweest. Ze had er een abortus gehad. Een reis die ze gemaakt had op haar eentje en waarvan niemand anders op de hoogte was. Magali’s moeder leefde nog, maar zij was niet het soort vrouw aan wie je graag iets vertelde of van wie je iets verwachtte. Ze leefde voor haar katten en die kwamen niets te kort.

Aan de voordeur van Julies huis nam Magali haar toch nog even stevig vast en stapte dan naar een volgende afspraak. In de lift hoorde Julie de drie kinderen van de vijfde verdieping spelen, en voor de zware deur van het appartement dat ze met haar vader deelde, kreeg ze de sleutel bijna niet in het slot. Ze beefde.

Vier

Jacks moeder lag als altijd klagend in haar chaise longue. Hij voelde zich vandaag moe en onzeker in haar gezelschap. Hoe kon hij haar vertellen dat hij ging trouwen met dat kind aan wie zij een hekel had? Hij wist dat hij met Julie te ver was gegaan om haar nu nog in de steek te laten.

Het was niet zo, dat hij maar nu en dan bij zijn mama op bezoek ging, hij zag haar elke dag sinds hij de zaak van zijn vader had overgenomen, en zij controleerde nog steeds de boeken, zoals ze het noemde. Hij had drie boekhouders in dienst, maar geen van allen waren ze te vertrouwen. Soms bleef ze hele nachten op om alle cijfers na te tellen en slaakte ze een luide kreet van overwinning bij elke fout die ze vond. Gelukkig was ze geen lerares geworden, wat ze eerst van plan was, want geen enkele leerling zou bij haar ooit een voldoende gekregen hebben. Alleen zij, vooral zij, en haar zoon waren intelligent, zoals ook beiden, en vooral zij, mooi en gezond waren. Haar veel oudere man was gestorven en begraven. Sindsdien sprak ze niet meer over hem.

Jack zelf had heimwee naar de tijd van zijn vader, heimwee naar de reizen die ze samen maakten om weer een nieuw automerk exclusief te kunnen invoeren. Ze hadden Brussel en Parijs veroverd en vader had Jack in de armen gedreven van veel te jonge demi-mondaines, voor wie hij te oud geworden was. Hij dronk te veel, rookte de ene sigaar na de andere en at allesbehalve sober in dure, exotische restaurants. Hij leefde thuis al

sober genoeg. Over *maman* deed hij nooit zijn beklag en zeker niet bij Jack, die respect voor zijn moeder moest hebben. Respect? Als het dat maar was! Hij aanbad zijn moeder, op het ziekelijke af. Hoe dikwijls had ze hem niet verteld hoe pijnlijk de bevalling geweest was. Hoe vaak had hij niet moeten horen dat ze zich nadien nooit meer jong had gevoeld. Nee, hij kon haar niet alleen laten.

Hij zette een kop Engelse thee, cadeau van Julie, wat hij er niet bij zei, en nam de dunne hand van zijn moeder vast. Morgen zal ik het allemaal wel vertellen, besloot hij.

Vijf

Julie had nauwelijks familie. Tante, de zus van haar moeder, werd naarmate ze ouder werd alsmaar vervelender. Vroeger als kind had ze een sterke band met haar gehad, of dat geloofde Julie toch. Ze had toen de indruk warmte te vinden in dat huis dat altijd hetzelfde bleef, met dezelfde meubels, met dezelfde schoonmaakster. Tante zelf had een hele resem kinderen, allemaal jongens, en soms gaf ze Julie het gevoel dat ze een jongere dochter kon zijn. Later werd ze nurks, omdat haar jongens zelden op bezoek kwamen en niet genoeg diploma's behaald hadden. Julie probeerde dan hen te verdedigen. Het moet niet gemakkelijk zijn, opgroeien in een groot gezin. De concurrentie was dodelijk, ze konden elkaars bloed wel drinken. Ze hadden allemaal een vrouw gevonden en tante was meer dan eens oma, waar ze eigenlijk lak aan had.

“Denk je werkelijk dat ik een meisje wou?”

Julie zweeg.

“Weet je wat? Meisjes brengen alleen ongeluk, met hun getater en valse vriendelijkheid. Denk je dat ik iets geloof van wat jij zegt?” Ze keek Julie minachtend aan. “Jij komt hier toch ook enkel om te profiteren. Die armetierige appeltaart die je meebrengt, daar ga je toch ook van eten? Niet?”

Julie had zin om haar hielen te keren, maar durfde niet.

“Weet je wat, meisje? Op een dag zal ik niet langer zwijgen en je alles vertellen. Ja, begin maar al te beven.

Hoe haal je het in je hoofd kwaad te spreken over mijn zonen?”

Julie keek de oude vrouw vol ongeloof aan. Waarom deed ze zo akelig?

Ze stond recht om koffie te zetten. De appeltaart wilde ze eigenlijk in de vuilnisbak gooien, maar ze sneed hem in vier stukken. Ze legde een part op een bord voor haar tante, een half stukje nam ze in haar hand en at het zo op. Tante dronk een slokje en trok haar neus op. “Je hebt zeker de melk niet gevonden?”

“Ik dacht dat je alleen suiker nam...” Terug in de keuken vulde ze een kannetje melk, rook eraan en goot een flinke scheut bij tantes koffie.

“Je ziet toch zelf dat je niets kan!” ging het gemopper verder. “Koude koffie verkeerd!” Nu lachte ze om haar eigen woorden. “Met meisjes kom je overal, over berg en dal.” Ze vond zichzelf zo grappig dat de slappe koffie over haar kin gleeed. Julie gaf tante een servet, die de vrouw haar uit de handen trok, alsof Julie die witte lap wilde stelen. “Ach, het leven is al zo triestig. Goed dat we nog mogen lachen.”

Julie lachte nog altijd niet.

“Tante,” zei ze, “ik ga trouwen.”

“Trouwen? Ben je nu helemaal gek geworden?” Ze schaterde zo gemaakt dat de poezen onder de lage kast kropen. “Jij kunt helemaal niet trouwen!”

Julie prutste aan haar pantalon en draaide een knoop los die op de grond viel.

“Heeft je vader het niet gezegd?... Nee, natuurlijk niet. Typisch voor meisjes: je hebt het hem nog niet verteld!”

“Jawel,” zei Julie kalm. Ze vroeg zich af of hij haar wel gehoord had. Meestal dacht hij aan andere dingen, waarvan zij geen flauw benul had.

“Wel, wel, wel, de lafaard. Jij kunt helemaal niet trouwen! Hij had het moeten zeggen!”

Julie begon te huilen, ging naar de hal, trok haar jas aan en rende de straat op. Ze wilde Jack bellen, maar ging regelrecht naar huis, waar ze een bad nam. De woorden van tante hadden haar dieper gekwetst dan ze voor mogelijk hield. Aan de andere kant zou het wel leuk zijn: misschien was ze geadopteerd en helemaal niet de dochter van haar vader en haar moeder. Ze stond recht in het lauwe badwater en glimlachte bijna. Als je niemand bent, kun je toch alles zijn!

In de slaapkamer stond de radio aan. Op het ritme van de muziek wreef ze haar lange haar met een dikke badhanddoek droog. Ze dacht aan de lagere school, aan de verhalen die ze er vertelde aan de andere kinderen, over haar ouders, die in verre landen woonden en een tijger als huisdier hadden. Ze herinnerde zich de straf die ze van de juffrouw kreeg, omdat ze een leugenaarster was. Misschien waren het helemaal geen verzinsels en was de tijger nu een wit paard.

Wat bleef ze toch een hekel aan school hebben, alsof ze niet alles geleerd had door boeken te lezen, en op het internet zocht ze gewoon op wat ze niet wist. Wiskunde? Waarom wiskunde? De kunst van het wissen? Nee, daar hield ze helemaal niet van en zelfs indien ze nog een halve eeuw bijlessen zou krijgen, zou ze er niets van begrijpen. Jack had haar onlangs nog proberen te overtuigen van de schoonheid van de cijfers, de poëzie van de driehoeksmmeetkunde. Ze had gelachen en hem gevraagd: “Driehoekspoëzie over driehoeksrelaties?” Hij had ook gelachen en zweeg er voor de rest over. Ze kleepte zich langzaam aan en bij het raam dat over het

park uitkeek, wachtte ze met droge haren op haar vader, op Jack, of misschien kwam er helemaal niemand.

Haar vader kwam binnen, maar hij verdween meteen in zijn eigen kamer. Ze haalde brood uit de keuken en at boterhammen met confituur. Het brood was te droog. Ze at de kersenjam met een lepel uit de pot. Alleen.

Morgen, dacht ze, morgen vraag ik het hem.

Zes

Jack wachtte haar op aan de uitgang van de school. Ze gebaarde dat ze hem niet zag en stapte richting park.

Ze hoorde hoe hij langzaam achter haar reed. De motor van zijn auto sputterde. Naast haar stopte hij en ze stapte in. Hij probeerde haar te kussen of tenminste te zoenen, maar ze draaide haar gezicht weg.

“Wat is er nu weer?” zuchtte hij.

“Niets.”

“Is er op school iets gebeurd?” Hij smeekte bijna. Nog een beetje en ze kreeg medelijden met hem, met de man in de sportauto.

“Eerst en vooral,” zei ze, “laat je dagen niets van je horen. Was je ook ziek? Of bleef je liever bij je heilige mama? En dan, hoe dikwijls moet ik je nog vragen om me niet aan de schoolpoort op te wachten? Jij weet niet hoe die andere meisjes en jongens daarop reageren. Ja, ze zijn jaloers of misschien denken ze gewoon dat je een pooier bent.” In één adem had ze het gezegd.

Jack voelde zich aangeslagen, maar keek zorgvuldig naar de weg. Aan het kruispunt bij het lyceum sloeg hij af. Om haar buiten de stad mee te nemen?

“Naar waar gaan we nu?” vroeg ze iets stiller alsof ze bang was.

“Dat zal je wel zien, meisje...”

“Lach je me nu uit?” Bijna huilde ze, rond haar vinger spande zijn dure ring.

“Natuurlijk niet, schat.” Hij legde zijn rechterhand op haar dij en streelde daar de dunne stof van haar pantalon.